

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1989-1990

31 JANUARI 1990

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van artikel 25 van de
arbeidsongevallenwet van
10 april 1971**

(Ingediend door de heer Mottard)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het onderhavige wetsvoorstel voorziet in een wijziging van artikel 25 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, met name de opheffing van de discriminatie van de slachtoffers van een arbeidsongeval dat, na de datum van de consolidatie van de letsels, een tijdelijke, gehele of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid teweeggebracht heeft, terwijl die slachtoffers niet de kans gehad hebben om in een aan hun verminderde arbeidsgeschiktheid aangepast beroep gereclasseerd te worden.

Het huidige artikel 25 van voornoemde wet bepaalt :

« Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergert dat de getroffenene het beroep waarin hij gereclasseerd werd, tijdelijk niet meer kan uitoefenen, heeft hij gedurende deze periode recht op de vergoedingen zoals bepaald in de artikelen 22 en 23.

Met deze toestand worden gelijkgesteld alle periodes nodig om de medische en professionele revalidatiemaatregelen, met inbegrip van alle problemen gesteld door de prothesen, te herzien of te hernemen, wanneer dit de uitoefening van het beroep waarin de getroffenene gereclasseerd was, tijdelijk, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingeval deze tijdelijke verergeringstoestanden zich voordoen na de termijn bepaald door artikel 72 bij een

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1989-1990

31 JANVIER 1990

PROPOSITION DE LOI

**modifiant l'article 25 de la loi du
10 avril 1971 sur les accidents
du travail**

(Déposée par M. Mottard)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi vise à modifier l'article 25 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail afin de lever la discrimination frappant les victimes d'un accident du travail ayant entraîné une incapacité de travail temporaire, totale ou partielle, *après la date de consolidation* des lésions et alors que ces victimes n'ont pas eu la chance d'être reclassées dans une profession adaptée à leur capacité de travail amoindrie.

L'article 25 de la loi précitée dispose que :

« Si l'incapacité permanente causée par un accident du travail s'aggrave à un point tel que la victime ne peut plus exercer temporairement la profession dans laquelle elle a été reclassée, elle peut prétendre, durant cette période, aux indemnités prévues aux articles 22 et 23.

Sont assimilées à ces situations toutes les périodes nécessaires pour revoir ou reprendre toutes les mesures de réadaptation médicale et professionnelle, y compris tous les problèmes posés par les prothèses, lorsque ceci empêche totalement ou partiellement l'exercice de la profession dans laquelle la victime avait été reclassée.

Au cas où ces aggravations temporaires se produisent après le délai fixé à l'article 72 en cas d'incapacité

blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 %, worden de vergoedingen vastgesteld en uitgekeerd door het Fonds voor de arbeidsongevallen. »

Het blijkt dat de niet-gereclasseerde slachtoffers niet op dezelfde wijze als de gereclasseerde slachtoffers behandeld worden.

Terwijl de gereclasseerde slachtoffers die, na de consolidatie van de letsels, een tijdelijke, gehele of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid hebben, op de bij de artikelen 22 en 23 bepaalde vergoedingen aanspraak kunnen maken, voorziet artikel 25, zoals het althans door een deel van de rechtspraak wordt geïnterpreteerd, niet in een gelijkaardige mogelijkheid ten behoeve van de niet-gereclasseerde slachtoffers.

Die leemte geeft bij voortduring aanleiding tot een flagrante en ongerechtvaardigde discriminatie tussen werknemers die het slachtoffer van een arbeidsongeval geworden zijn.

Dat is zeer onbillijk, aangezien ieder slachtoffer van een arbeidsongeval in de eerste plaats iemand is die op de arbeidsmarkt nooit meer volledig aan zijn trekken kan komen en bovendien mag er des te minder een onderscheid worden gemaakt, daar de reclaseringsmogelijkheden tussen de slachtoffers onderling verschillen als gevolg van gegevens waar zij geen vat op hebben.

De kansen om in een passend beroep gereclasseerd te worden hangen immers af van de volgende elementen :

- 1) de beroepsbekwaamheid;
- 2) de leeftijd;
- 3) de aard van de opgelopen letsels en de ernst ervan;
- 4) het bestaan van reële wederaanpassingsmogelijkheden;
- 5) vragen aanbod op de arbeidsmarkt, een gegeven dat in tijd en ruimte varieert;
- 6) de eventuele werkhervatting vóór de datum van de consolidatie. De bij artikel 23 van de wet voorgeschreven procedure wordt uitsluitend aan het initiatief van de medische adviseur van de verzekeraar overgelaten.

In zijn huidige formuleringen zoals het thans door een deel van de rechtspraak wordt geïnterpreteerd, is artikel 25 onbegrijpelijk als men het vergelijkt met artikel 23, waar men in het vierde lid precies een discriminatie wil voorkomen tussen slachtoffers van arbeidsongevallen tijdens de periode die aan de consolidatie van de letsels voorafgaat; te dien einde wordt enerzijds in een procedure tot wedertewerkstelling voorzien en anderzijds in de toekenning, onder zeer ruim opgevatte voorwaarden, van tot vergoeding voor, gehele of gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid tijdelijke aan de slachtoffers die niet opnieuw tewerkgesteld kunnen worden.

De in artikel 25 vervatte discriminatie lijkt des te onrechtvaardiger daar na de datum van de consolidatie van de letsels in geen enkele reclaseringsprocedure voorzien wordt.

permanente d'au moins 10 %, les indemnités sont fixées et payées par le Fonds des accidents du travail. »

On constate que les victimes non-reclassées ne bénéficient pas d'un traitement équivalent à celui des victimes reclassées.

Alors que les victimes reclassées peuvent prétendre aux indemnités prévues aux articles 22 et 23 en cas d'incapacité temporaire totale ou partielle survenue après la date de consolidation, l'article 25 tel qu'il est interprété en tout cas par une partie de la jurisprudence n'aurait pas prévu de semblable possibilité en ce qui concerne les victimes non-reclassées.

Cette carence entraînerait quotidiennement une discrimination flagrante et injustifiée entre les travailleurs victimes d'un accident du travail.

Cette situation est particulièrement inique dans la mesure où tout accidenté du travail est avant tout une victime dont la capacité de gain sur le marché de l'emploi est diminué de manière définitive par le fait de son travail, qu'il n'y a pas lieu de distinguer entre eux d'autant que les possibilités de reclassement varient d'une victime à l'autre en fonction d'éléments qui ne dépendent pas de sa volonté.

En effet, les chances d'être reclassé dans une profession adaptée dépendent des éléments suivants :

- 1) les qualifications professionnelles;
- 2) l'âge;
- 3) le type de lésions encourues et leur gravité;
- 4) l'existence de possibilités réelles de réadaptation;
- 5) l'état de l'offre et de la demande sur le marché de l'emploi, élément variant dans le temps et dans l'espace;
- 6) la remise au travail éventuelle avant la date de consolidation. Cette procédure est prévue à l'article 23 de la loi et laissée à la seule initiative du médecin conseil de l'assureur.

L'article 25 tel que libellé actuellement et interprété par une partie de la jurisprudence est tout-à-fait incompréhensible s'il est comparé à l'article 23 qui en son alinéa 4 tend précisément à éviter cette discrimination entre victimes d'accident du travail pendant la période précédant la date de consolidation, en prévoyant d'une part une procédure de remise au travail et d'autre part le bénéfice de l'indemnité d'incapacité temporaire totale ou partielle, dans des conditions très larges, aux victimes qui n'ont pas pu être remises au travail.

Cette discrimination telle qu'elle serait contenue dans l'article 25 apparaît d'autant plus injuste qu'aucune procédure de reclassement n'est prévue après la date de consolidation.

Het zou alleszins onaanvaardbaar zijn, als men zich bekommeren om het lot van de slachtoffers van arbeidsongevallen die het zwaarst getroffen zijn, met name zij die niet alleen geen nieuwe betrekking hebben gevonden doch die, nadat hun letsels geconsolideerd zijn, bovendien geconfronteerd worden met een tijdelijke verergering van hun arbeidsongeschiktheid waardoor hun omschakeling naar een passend beroep, althans tijdelijk, nog moeilijker of zelfs onmogelijk wordt.

Het is derhalve verantwoord alle interpretatieproblemen uit te sluiten door de zaken duidelijk te stellen. Dat is het doel van het onderhavige wetsvoorstel.

WETSVOORSTEL

Enig artikel

Artikel 25 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 25. — Indien de blijvende arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door het arbeidsongeval zodanig verergert dat de getroffene tijdelijk niet meer in staat is, hetzij het beroep waarin hij gereclasseerd werd, uit te oefenen, hetzij het beroep uit te oefenen waarin hij, met inachtneming van zijn op de datum van de consolidatie van de letsels bestaande arbeidsongeschiktheid, gereclasseerd zou kunnen worden, kan hij gedurende die periode aanspraak maken op de vergoeding in waarin voorzien is bij de artikelen 22 en 23.

Met deze toestand worden gelijkgesteld alle periodes nodig om de medische en professionele revalidatiemaatregelen, met inbegrip van alle problemen gesteld door de prothesen, te herzien of te hernemen, wanneer dit hetzij de uitoefening van het beroep waarin de getroffene gereclasseerd werd, hetzij de uitoefening van het beroep waarin hij, met inachtneming van zijn op de datum van de consolidatie van de letsels bestaande arbeidsgeschiktheid, gereclasseerd zou kunnen worden, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingeval deze tijdelijke verergeringstoestanden zich voordoen na de termijn bepaald door artikel 72 bij een blijvende arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 %, worden de vergoedingen vastgesteld en uitgekeerd door het Fonds voor de arbeidsongevallen. »

5 december 1989.

Il serait véritablement inadmissible de ne pas prendre en considération le sort des victimes du travail les plus défavorisées, celles qui non seulement n'ont pas retrouvé d'emploi mais qui, en outre, subissent après la consolidation des lésions, une aggravation temporaire de leur incapacité rendant momentanément plus difficile encore, voire impossible, la reconversion dans une profession adaptée.

Il se justifie dès lors d'exclure toute difficulté d'interprétation en précisant clairement les choses dans la proposition de loi reprise ci-après.

J. MOTTARD

PROPOSITION DE LOI

Article unique

L'article 25 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 25. — Si l'incapacité permanente causée par un accident du travail s'aggrave à un point tel que la victime ne soit plus temporairement apte soit d'exercer la profession dans laquelle elle a été reclassée, soit à l'exercice de la profession dans laquelle elle pourrait être reclassée en fonction de ses capacités de travail existantes à la date de consolidation, elle peut prétendre, durant cette période, aux indemnités prévues aux articles 22 et 23.

Sont assimilées à cette situation toutes les périodes nécessaires pour revoir ou reprendre toutes les mesures de réadaptation médicale et professionnelle, y compris tous les problèmes posés par les prothèses, lorsque ceci empêche totalement ou partiellement soit l'exercice de la profession dans laquelle la victime avait été reclassée, soit l'exercice de la profession dans laquelle la victime pourrait être reclassée en fonction de ses capacités de travail existantes à la date de consolidation.

Au cas où ces aggravations temporaires se produisent après le délai fixé à l'article 72 en cas d'incapacité permanente d'au moins 10 %, les indemnités sont fixées et payées par le Fonds des accidents du travail. »

5 décembre 1989.

J. MOTTARD